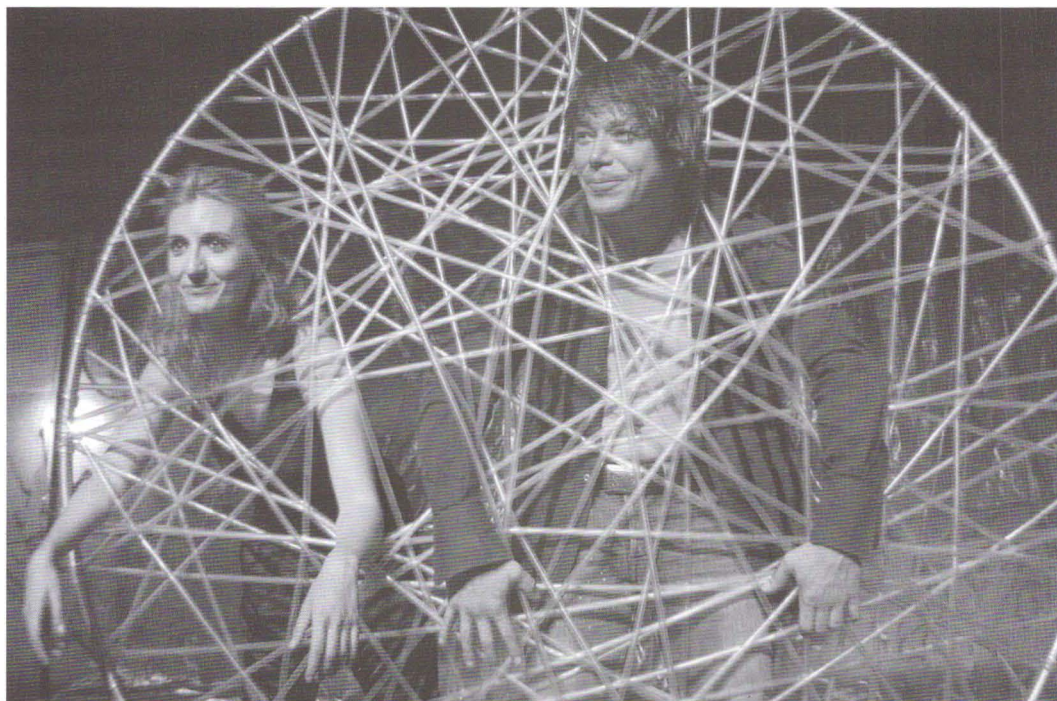

Mircea GHIȚULESCU

Dolce vita în versiune ecstasy sau Bani nu aduc fericirea

Chris Simion a pus iarăși ochii pe un roman și l-a dramatizat. Este vorba de **Hell**, scris de începătoarea Lolita Pille la vârsta de numai 19 ani. Scriitori români, dați fuga la Chris Simion dacă vreți să vă faceți cunoscuți! Hell este numele eroinei, mai mult ca sigur un alter ego al autoarei. Ea se recomandă cu furie ostentativă: „Bună, mă numesc Hell. Sunt o japiță. Sunt tânără, extrem de bogată, foarte frumoasă și foarte rafinată. În agendă am 500 de numere de telefon la care nu sun niciodată. În loc de creier...am un card de credit. În loc de nas... am un aspirator. În loc de inimă... n-am nimic.” Este însuși textul publicitar al spectacolului realizat de Chris Simion cu Compania Daya la Lăptăria lui Enache, sub acoperișul Teatrului Național. Un spectacol dur și adevărat, brutal și poetic, o *dolce vita* în versiune *ecstasy*. După primele replici (romanul este alcătuit dintr-o succesiune de monologuri, metodă caracteristică autorilor începători și deopotrivă interlocutorilor fără experiență culturală care nu se pot exprima decât prin vorbire directă) pare că ai de-a face cu un pamflet marxist împotriva capitalismului de consum. Sigur că în exasperarea acestor descurajați miliardari zace sămânța marxismului: „Sunt o japiță. Una de-aia pe care

Antoaneta COJOCARU și Cristian IACOB

n-o poți înghiți, de cel mai rău soi, o japiță din arondismentul XVI, îmbrăcată mai bine decât amanta patronului tău [...] Sunt strălucitul simbol al schemei marxiste...“ Pare că vorbește Jean-Jacques Rousseau și alți utopiști: „Proprietatea stă la originea inegalității dintre oameni, dar noi nu ne plângem de ea“. Să vedem, totuși, de ce se plânge Hell. Avem aici spovedania unei fete de bani-gata nemulțumită de viața irosită pe bani atât de mulți. Te seduce stilul direct, insolent, autocritic cu dus-întors pentru că Hell, când declară că este o „japiță“ nu înseamnă că o și crede. Este înarmată cu o sinceritate deplină care nu iartă nimic din tot ce se vede, iar ce se vede este doar ce i se arată pe dinafară: „În rablele pe care le mână cu peste două sute la oră pe străzile Parisului, unde nu-i prea bine să arzi gazul când suntem noi la volan, amestecăm alcoolul cu canabisul, canabisul cu cocaina, cocaina cu ecstasy, gagii regulează fără cauciuc curvele și după aia jusează în amicele surioarelor lor care, oricum, se poștesc din noapte până-n zori [...] e cu adevărat rușinos când te gândești că în alte părți copiii crapă de foame“. Autocritica nu este constantă, ci variabilă. Constant este doar cinismul pe care ți-l dă puterea financiară. Hell începe să se răstească la „sărăcime“: „Plini de parapon ne condamnați conduita. Vreți să ne faceți să ne punem cenușă în cap, fiindcă dăm de-azvârlita cu niște bani pe care voi n-o să-i pupați niciodată. Dar n-aveți niciun spor!“ În felul acesta pare că Revoluția Franceză este pe aproape și se anunță o nouă cădere a Bastiliei. Actorii grupați în jurul lui Chris Simion (Antoaneta Cojocar, Ela Ionescu, Raluca Oprea și Cristian Iacob) se implică atât de pasional în această poveste, de parcă ei ar fi cei care cheltuiesc la shopping sau prin localurile de noapte zeci de mii de „parai“. Dar regizoarea care a făcut și adaptarea și dramatizarea micului roman deviază traiectoria eroinei dinspre cinism spre sentimentalism. Hell își pierde iubitul ce moare într-un accident de circulație și viața ei câștigă consistență prin suferință. Dacă la început era nimeni, acum e cineva care suferă. Antoaneta Cojocar interpretează impecabil rolul Hell, cu toate capriciile și denivelările sale psihice. Actrița este uneori „decupată“ din context prin intermediul unor proiecții video extrem de funcționale, pentru că o prezintă în puținele sale momente de singurătate când nu este înconjurată nici de furioasa Sibylle nici de nimfomana Chloe (sau invers). Antoaneta Cojocar are chiar de la primele proiecții o expresie parcă rău prevestitoare. Îi tremură bărbia și simți că ceva foarte rău i se va întâmpla. Problema lor este că investind bani în toate plăcerile nu mai investesc nimic în valorile morale consacrate (credință, iubire, cultură), pe care le contestă pe față dar le râvnesc pe ascuns. Luciditatea de care fac atâta caz îi împiedică să creadă, să iubească sau să învețe. Hell, cu dragostea ei păguboasă pentru cel mai rău dintre toți (abominabilul Andrea di Sanseverini), este, poate, singura care se salvează. Scenele de dragoste acrobatică pe care Cristi Iacob le execută cu virtuozitate împreună cu Antoaneta Cojocar sunt tot ce poate fi mai captivant de privit într-o epocă în care erotismul stârnește printre artiști doar reprezentări oribile. Andrea, filosoful romanului, are ceva crepuscular din *Craii de Curtea Veche*, ca de altfel toată imaginea lumii pe care o propune Lolita Pille. Decadența aristocrației valahe cu două sute de ani în urmă are, în esență, aceleași tendințe apocaliptice ca și miliardarii fără noroc de la începutul mileniului al III-lea. Același *dolce far niente*, alungat cu petreceri nocturne, sex și alcool. Dar noua decadență pariziană a Lolitei față de vechea decadență a lui Mateiu a pierdut ultimul reazem care era estetismul. Craii lui Mateiu Caragiale erau aristocrați pătrunși de fiorul estetic până în măduva oaselor, asemenea personajelor lui Oscar Wilde; ai Lolitei, chiar descendenți ai unei aristocrații vlăguite ca Andrea, rămân niște mitocani putred de bogați care nici nu concep că s-ar putea

salva prin educație estetică, deși citează din când în când din Baudelaire ca dintr-un manual al pierzaniei. „Lux, calm și voluptate“ a rămas doar o amintire parnasiană în plăcerile nevrotice ale începutului de mileniu. Un spectacol patetic și adevărat ca un strigăt după ajutor. Un strigăt de ajutor paradoxal al celor bogăți, pentru că al celor săraci a devenit atât de obișnuit încât nu îl mai aude nimeni. Sigur că, ce ne arată Chris Simion cu minimum de mijloace pe podeaua barului de la Lăptăria lui Enache este versiunea săracă dar esențială a acestui roman despre banii care nu aduc fericirea.

Lăptăria lui Enache – Hell de Lolita Pille. Dramatizarea și regia: Chris Simion. Costume: Ovidiu Buta. Decor: Innova. Coregrafie: Ioana Marchidan. Video: Ana Alexandra Blidaru. Cu: Antoaneta Cojocar (Hell), Cristi Iacob (Andrea), Ela Ionescu (Sibylle), Raluca Oprea/Rodica Ionescu (Chloe), Cuzin Toma (Vittorio). Data premierei: 21 noiembrie 2006.

Claudia LIPAN

Zbor ratat deasupra unui cuib de porumbei

Spectacolul trupei tinere de la Teatrul de Comedie a fost cu adevărat o surpriză, deoarece a reușit de la început până la sfârșit să fie cât se poate de neclar. În primul rând povestea a fost neclară. Nu s-a înțeles ce a vrut regizorul Aurel Palade să spună cu acest spectacol. Ce a trebuit să fie scos în evidență? Problemele de cuplu a doi îndrăgostiți, ea fostă jurnalistă de succes, genială, care din pricina unor competiții acerbe și-a abandonat meseria și a dat în patima sitcomurilor și a pungii de floricele din fața televizorului, înecată în câteva pahare de băutură. El, un singuratic, un neînțeles, un bizar crescător de porumbei, aproape pueril în fascinația bolnavă pentru păsări. Ce ar mai fi trebuit subliniat? Suferința amândurora pentru un biet porumbel care nu se mai întoarce din călătorie sau dorința personajelor de a nu mai reveni dintr-o cădere psihică și fizică pe termen lung?

Apariția bruscă a lui *Leontin* (Iulian Glišă), inițial mă bucură. Îmi zic: în sfârșit cineva care are ceva de spus. După aceea, însă, aruncă în și mai mare beznă firul narativ. Ce este cu acest om-porumbel îmbrăcat într-o haină din fulgi, cu bocanci la modă, cărând permanent o desagă plină de grâu în care se mai poate ascunde și o sticlută cu votcă? De unde vine, care este scopul lui în construirea acestui simbol al păsării, de ce apare și dispare printre corpurile de scenografie ascunzând cu sine, de fiecare dată, răspunsul la întrebările pe care și le adresează protagoniștii? Iată o parte din nedumeririle la care nu primim niciun răspuns.

Interpretarea seamănă cu un seminar la clasele de actorie. Lipsa de experiență nu lasă inițiative prea mari actorilor (mai cu seamă Andrei Barbu și Simona Stoicescu). Fiecare se enervează pentru sine până i se înroșesc urechile, sforțări patetice de plâns, toată lumea țipă aproape isteric, desființând vena personajelor și așa obscure. Se trece negradat de la un registru la altul fără nici o pricepere actricească. Conflictul se încheie pe tonalități de operă care nu se potrivesc cu mișcările și expresiile limitate ale celor de pe scenă. Încercările gen „povestioare cu morală“ nu exprimă în final personificarea stranie a lucrurilor banale, echilibrul